

Predica de la Krefeld

Duminică, 3 iulie 2016, ora 10³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Ioan 14:1-3**: *„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”.*

Fapte 1:11: *„Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”.*

Vă spunem tuturor un bun venit călduros și împreună ne dorim binecuvântarea Dumnezeului atotputernic, în mod deosebit tuturor fraților slujitori din diferitele țări. Ieri seară am aflat că fratele nostru Michael este și el în adunare; în fiecare sfârșit de săptămână al fiecărui început de lună vine din Londra ca să traducă pentru ca Cuvântul să ajungă în întreaga țară Pakistan, la toți credincioșii. Ieri el mi-a spus că va fi închiriat un stadion unde se pot aduna mii de oameni pentru a asculta Cuvântul Domnului. În Pakistan am avut adunări de 8000 de persoane pe stadion sub cerul liber. Dumnezeu a atins inimi și a deschis uși pentru Cuvânt, iar noi suntem foarte, foarte mulțumitori. Astăzi m-a sunat fratele Inodi. Voi știți că și în Turcia am avut adunări în Ankara și Istanbul unde s-au înființat biserici. Ieri ei au fost în legătură directă cu noi și au fost binecuvântați. Fratele Inodi este acum acolo. El ne-a sunat de acolo și ne-a spus: „Frate Frank, tu nu poți să-ți dai seama ce binecuvântare a venit peste noi toți”. Cine ascultă și primește Cuvântul lui Dumnezeu prin credință acela este binecuvântat.

Scumpi frați și surori, suntem mulțumitori pentru posibilitatea de intra în legătură directă, chiar dacă astăzi vestirea nu poate fi ascultată în două, trei limbi. Predicile vor putea fi descărcate din internet după aceea și toți din toate limbile ne pot asculta. Dumnezeu

să-i binecuvânteze pe toți aceia care sunt uniți în Domnul împreună cu noi.

Scumpi frați și surori, este bine dacă nu avem împotrivire în sufletele noastre când este spus ceva în Numele Domnului. Aceasta privește și domeniul pământesc. Fratele Kirr era în adunare cu cămașa peste pantaloni. Astăzi dimineată el a venit la mine în birou împreună cu fiul său și mi-a spus: „Frate Frank, acum treizeci de ani am fugit din România și am trecut Dunărea în înot până în Iugoslavia și am venit în Germania”. Apoi ei a făcut remarcă: „Observația de ieri seară mi-a mers la inimă. Iată-mă îmbrăcat aici în costum înaintea ta”. Dumnezeu dăruiește har în toate lucrurile. Cum am spus ieri seară, și pământește văzut, o adunare în prezența lui Dumnezeu este cel mai prețios lucru care există pe fața pământului. Cum am spus și ieri, în Vechiul Testament erau date prescripții care nu există în Noul Testament. Dar noi știm un lucru, că noi venim în prezența Domnului plini de respect și în teamă de Domnul ca să ascultăm Cuvântul Domnului. Domnul, atotputernicul Dumnezeu, să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi și cu toți care sunt în legătură cu Dumnezeu și cu noi.

Scumpi frați și surori, citim în Fapte 20 de la vers. 26 unde Pavel a scris: *„De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor* („vă asigur că n-am moartea nimănui pe conștiința mea” – lb. germ.). Apoi urmează motivul pentru care el n-are moartea nimănui pe conștiința lui: *„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”* (vers. 27). Aceste cuvinte ne merg la inimă. Nu jumătate din plan, sau trei sferturi, ci el a vestit întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru, cu tot ceea ce conține, de la început până la sfârșit.

Apoi citim Ps. 33. Atunci, prin Duhul lui Dumnezeu a fost prezis. Ps. 33:11-12: *„Dar sfaturile Domnului dăinuie pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam. Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care Și-l alege El de moștenire!”*. Lăudat și cinstit să fie Domnul Dumnezeu nostru!

Ce înseamnă aceste cuvinte pentru tine? Ce înseamnă ele pentru mine? Sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie. Și așa cum Pavel a putut spune, așa putem spune și noi: noi am propovăduit întregul plan de

mântuire al lui Dumnezeu. Noi am arătat din Sfânta Scriptură că Noul Testament a început cu împlinirea profețiilor biblice și împlinirea făgăduințelor din Vechiul Testament. Așa cum este scris aici: „și planurile inimii Lui, din neam în neam”(Ps. 33:11b). Dumnezeu ni S-a împărtășit, El ne-a făcut de cunoscut și ne-a descoperit căile Lui, gândurile Sale, voia Sa și intențiile Sale. Frați și surori, acesta nu este un lucru de la sine înțeles, ci este harul Dumnezeului Atotputernic, după Cuvântul Scripturii: „Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!”. Legat de aceasta este faptul că El i-a făcut de cunoscut căile Sale lui Moise și intențiile Lui copiilor lui Israel. Tot așa și nouă Dumnezeu ne-a făcut de cunoscut căile Sale în acest timp și a făcut din noi o proprietate a Lui, așa cum este scris în Ps. 33:12: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!”. Noi nu credem în doi dumnezei sau în trei dumnezei. Noi credem că Domnul este Dumnezeu. Domnul este Dumnezeu și noi suntem proprietatea Lui, poporul Său, noi am primit și avem descoperirea Dumnezeului celui viu.

Așa cum am spus ieri seară, noi trăim în timpul în care măhrama a fost dată la o parte. Pavel a scris corintenilor în legătură cu iudeii, că măhrama lui Moise încă mai este pe fața lor și aceasta poate fi dată deoparte doar în Hristos, pentru că Hristos este descoperirea lui Dumnezeu în trup. Numele Lui să fie mult lăudat și cinstit.

Așa cum am citit aici în ultima propoziție din vers. 12b: „Ferice de poporul pe care Și-l alege El de moștenire!” Deja în Vechiul Testament era alegerea, predestinarea. Și noi avem dreptul să primim tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu prin har. Pentru că înaintea întemeierii lumii numele nostru a fost scris în Cartea Vieții Mielului care a fost înjunghiat. Înaintea facerii lumii Dumnezeu a știut cine va crede și cine va respinge, cine va accepta și cine nu va accepta și astfel El a putut scrie numele acelor care vor crede, vor primi și accepta ceea ce El ne-a dăruit. Din poporul Său vor face parte toți aceia ale căror nume au fost scrise înaintea întemeierii lumii în Cartea Vieții Mielului care a fost junghiat.

Scumpi frați și surori, vrem să cercetăm câteva versete biblice. Pe scurt, haideți să începem cu Mat. 1, să începem cu începutul în Noul

Testament, să începem cu iubitul nostru Domn și Răscumpărător. Dar este atât de important de știut că Dumnezeu are un plan de mântuire, un plan de răscumpărare cu omenirea. Așa cum am citit, sfatul, planul lui Dumnezeu rămâne veșnic în picioare. Și dacă ne lăsăm incluși în acest plan al lui Dumnezeu atunci și noi vom rămâne în legătură cu Domnul în vecii vecilor.

Citim în Matei 1 de la vers. 22: *„Toate aceste lucruri s-au împlinit ca să se îplinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice:...”*. Apoi urmează făgăduința: *„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele «Emanuel», care, tâlmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»”* (vers. 23). Lucrul important de aici este că Noul Testament a început cu împlinirea făgăduințelor din Vechiul Testament.

Frați și surori, atât de sigur cum a avut loc începutul în Răscumpărătorul tot atât de sigur Răscumpărătorul va face încheierea, desăvârșirea cu cei răscumparați, pentru că totul este împlinirea Scripturii.

Citim în Luca 1:54-55: *„A venit în ajutorul robului său Israel, căci Și-a adus aminte de îndurarea Sa – cum făgăduise părinților noștri – față de Avraam și sămânța lui în veac”*. Cum făgăduise... Făgăduințele lui Dumnezeu rămân, ele veșnic nu se clatină.

Apoi în legătură cu slujba lui Ioan Botezătorul citim în același capitol, Luca 1:76-77: *„Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui preainalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui”*. Așadar nu doar să propovăduiești ceva teoretic, ci să pregătești calea Domnului și să acordezi inima poporului în așa fel ca să-L primească pe Răscumpărător, așa cum este scris aici în vers. 77: *„și să dai poporului Său cunoștința mântuirii...”*. Nu doar așa să îți pur și simplu un serviciu de Sabat cu tot ceea ce aparține de acel serviciu. Ci aici a fost făcut un nou început, mântuirea trebuia împărtășită poporului lui Dumnezeu. Așa este scris aici: *„...care stă în iertarea păcatelor lui”*. Fără mântuire nu este nicio iertare. De aceea trebuie predicată iertarea păcatelor în Numele lui Isus Hristos tuturor

neamurilor și popoarelor, pentru că aceasta aparține zilei mântuirii pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o.

Scumpi frați și surori, aici Zaharia a vorbit în Duhul și deja în Lc. 1:72 a făcut de cunoscut: „*Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt*”. Apoi mai departe spune că prorocul a fost trimis ca să meargă înaintea Domnului, ca să pregătească căile Lui, și să dea poporului Său (astăzi noi suntem poporul) cunoștința mântuirii care stă în iertarea păcatelor lui (vers. 76-77).

Noi am amintit-o din Luca 24:45 care este o parte a poruncii misionare/a mării trimiteri: „*Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile*”. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Vechiul și Noul Testament. El le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile și ceea ce era scris și a ajuns la împlinire s-o vadă în lumina Cuvântului descoperit și să încadreze totul biblic. Apoi vers. 47: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*”.

Dragi frați și surori, tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu este în legătură cu credința într-un singur Domn, o credință, un botez. „*Cine nu-L crede pe Dumnezeu Îl face mincinos*” – așa este scris în 1 Ioan 5:10. Dar rămâne așa că Dumnezeu este adevărat și El rămâne adevărat, chiar dacă fiecare om care nu-L crede pe Dumnezeu este mincinos. Nu Dumnezeu este mincinos, ci fiecare om care nu-L crede pe Dumnezeu este mincinos. Ce să facă Dumnezeu cu un astfel de om, cu necredința și cu neascultarea? Cu toată dragostea Sa, Dumnezeu nu poate nimic cu un astfel de om, cu adevărat nu poate face nimic cu el. Dumnezeu nu poate face nimic cu acela care nu-L crede pe El.

Apoi avem diferitele locuri și în Vechiul Testament în mod deosebit în ceea ce privește legământul pe care Dumnezeu l-a făgăduit și a vrut să-l facă și l-a și făcut. În Ieremia 31 avem un cuprins al lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făgăduit. Mai întâi citim în Ier. 31:21: „*Ridică semne pe drum, pune stâlpi, ia seama la calea, la drumul pe care l-ai urmat... Întoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea care sunt ale tale!*”. Puneți indicatoare, veghetori. „*Până când vei fi pribeagă, fiică rătăcită? Căci Domnul face un lucru nou pe*

pământ: femeia va peți pe bărbat". Întoarce-te înapoi, întoarce-te pe calea credinței, întoarce-te înapoi pe calea ascultării.

Ier. 31:31-33: „*Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul*". Apoi vine anunțul din vers. 33: „*Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu*".

Așadar în Noul Testament Cuvântul lui Dumnezeu n-a fost scris pe niște table de piatră, ci a fost pus în inimile noastre pentru că de fapt aceasta este conținutul legământului, că El va scrie Cuvântul Său în inima noastră. Dragi frați și surori, aceasta se potrivește cu mesajul timpului: nu doar că este scris în Biblie, ci și în interiorul inimii tale și a mele. Noi am devenit o parte din planul de mântuire al Dumnezeului nostru, să acceptăm, să primim și să devenim o parte a ceea ce face Dumnezeu în prezent. Acela care aude mesajul doar cu mintea lui nu va reuși. Cuvântul trebuie să ne fie scris în interiorul inimii noastre, trebuie să devină un Cuvânt viu care ne-a fost descoperit. Cu adevărat aceasta este în legătură și cu mesajul. Câți au acumulat afirmațiile fratelui Branham cu mintea lor fără ca să se orienteze după Sfânta Scriptură, fără ca să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu? Și ca rezultat au apărut diferitele direcții, dar ei nu sunt în mesaj, ci au rămas în afara mesajului. Toți aceia care se află în mesajul divin de mântuire al Dumnezeului nostru hotărât pentru acest timp sunt în Cuvântul lui Dumnezeu și se pot regăsi în Cuvântul lui Dumnezeu. Acum nu intrăm în detalii, dar durerea mea este foarte mare pentru că fratele Branham este folosit ca paravan, fie de cei cu învățătura tunetelor sau oricare direcție. De fiecare dată se repetă același lucru: „Prorocul a zis..., prorocul a zis...”.

Frați și surori, o scriu în următoarea scrisoare circulară. Ceea ce a aparținut de slujba fratelui Branham o lăsăm acolo unde aparține. Dacă eu deschid Biblia, chiar dacă aș încerca să spun ceva despre cele

șapte tunete nici n-aș putea-o face pentru că Scriptura nu spune nici un singur cuvânt despre așa ceva. Chiar și porunca din cer este dată: „*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!*” (Ap. 10:4). Cine respectă Sfânta Scriptură acela știe foarte exact că doar cu începutul celei de-a șasea peceți și ceea ce se va întâmpla după aceea, doar după aceea vine Ap. 10 când Domnul, ca Înger al Legământului, Se va coborî – aceasta se va întâmpla în viitor. Credeți-mă, când fratele Branham a spus de 69 de ori despre cele șapte tunete, amintindu-le, a fost doar pentru că a existat un 28 februarie 1963, atunci când fratele Branham se afla pe muntele Sunset, Arizona; acolo s-a arătat norul supranatural și cei șapte îngeri s-au arătat sub forma unei piramide și au răsunit șapte tunete puternice. Apoi întreaga împrejurime a fost cutremurată. Această trăire a avut o însemnătate deosebită pentru fratele Branham, cea mai însemnată trăire din slujba lui. Pentru că acolo i-a fost spus: „Întoarce-te înapoi la Jeffersonville pentru că a sosit vremea deschiderii pecetilor”. Pentru că această puternică trăire avusese loc, fratele Branham a putut spune: „Cele șapte tunete sunt conținute în cele șapte peceți”.

Permiteți-mi să spun și aceasta. În anul 1968 fratele Peary Green ne-a invitat să mergem la muntele Sunset. Noi ne-am dus acolo în decembrie 1968 și am văzut că totul era așa cum a spus fratele Branham și a dat mărturie că vârfurile copacilor au fost rupte și îndoite și stâncile s-au prăvălit la vale. În decembrie 1968 ochii mei au văzut pădurea cu vârfurile copacilor retezate, acești ochi au văzut stâncile care erau prăvălite la vale. De aceea pot spune, dacă fratele Branham face observații despre cele șapte tunete este pentru că această trăire neobișnuită care a fost în legătură cu deschiderea celor șapte peceți a avut o însemnătate deosebită pentru el. Dar noi mergem cu toate acestea înapoi la Scriptură. O spun încă o dată, slujba neobișnuită pe care Dumnezeu a dat-o fratelui Branham a fost împlinirea făgăduinței din Mal. 4:5: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare*”. Dar dacă oamenii mă întrebă de ce nu predic despre cele șapte tunete atunci eu pun întrebarea: „Deschideți biblia. Puteți voi predica din Biblie despre cele șapte tunete?” Eu nu pot, tu nu poți și niciun om n-o poate face. Frații au înțeles totul greșit, și-au ridicat propriile lor învățături și vestesc

diferite idei. Prima idee a fost a unui prieten al fratelui Branham, care a fost amintit de câteva ori, care a inventat că: „șapte bărbați deosebiți, de pe fiecare continent câte unul și din Statele Unite, șapte bărbați puternici cu voci ca de tunet își vor ridica glasurile”. Nu! Uitați totul, uitați totul! Domnul însuși Își va desăvârși lucrarea Lui, prin har. Aceasta am spus-o din cauza fraților care sunt confrunțați cu astfel de învățături false pe întregul pământ.

Dumnezeu ne-a dat orientarea în Cuvânt, prin har. Și noi cu adevărat am primit o însărcinare divină, așa cum i-a spus Pavel lui Timotei: „*Propovăduiește Cuvântul, la timp și nelatimp*”, dacă le convine oamenilor sau nu, „*propovăduiește Cuvântul*” pentru că planul lui Dumnezeu se va împlini – aceasta o credem din toată inima.

Dar acum ne întoarcem la tema principală a zilei de astăzi. Credința și ascultarea aparțin împreună. Neascultarea este tot atât de vinovată ca păcatul vrăjitoriei. Eu am citit despre aceasta în 1 Sam. 15:22-23, unde bărbatul lui Dumnezeu a adus cuvântul: „*Samuel a zis: «Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea („ca păcatul vrăjitoriei” – lb. germ.), și împotrivirea („încăpățânarea și voia proprie – lb. germ.) nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat»*” (1Sam. 15:22-23). În aceste versete avem cea mai mare lecție care este în legătură cu neascultarea. Neascultarea este tot atât de vinovată ca păcatul vrăjitoriei, neascultarea este idolatrie, neascultarea nu poate sta înaintea lui Dumnezeu.

Apoi vers. 23: „*Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca păcatul vrăjitoriei*”. Prin păcatul vrăjitoriei oamenii ajung sub influența și blestemul Satanei. De aceea trebuie s-o spunem clar și deslușit: neascultarea este păcat. Ascultarea este mai bună decât jertfa. „*Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat*” (vers. 23b). Dacă noi aruncăm ceea ce ne-a poruncit El în Cuvântul Său, trebuie și El să ne arunce afară. Ascultarea ne leagă cu Dumnezeu. Neascultarea ne desparte de Dumnezeu. Acest lucru trebuie accentuat de fiecare dată.

În Filip. 2 Pavel a scris ce este în legătură cu ascultarea și cum a început ascultarea. Citim cuvintele prețioase ale Dumnezeuului nostru din Filip. 2:5-8: „*Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus*”. Acum urmează motivul pentru care gândul lui Hristos trebuie să fie găsit în noi: „*El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu*” (vers. 6). Domnul Dumnezeu S-a descoperit în Hristos, El partea vizibilă a Dumnezeuului invizibil. „*El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor*”(vers. 6-7), pe deplin asemenea oamenilor ca să ne răscumpere. „*La înfățișare a fost găsit ca un om,...*”. Apoi vedem în mod direct ce era în legătură cu aceasta: „*S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*” (vers. 8). Aici avem ascultarea.

Dacă ne întoarcem la Grădina Eden acolo găsim neascultarea, păcatul originar străvechi: necredința, neascultarea, încălcarea, despărțirea de Dumnezeu. Și apoi împăcarea cu Dumnezeu. Noi am spus aceasta deseori: pentru că păcatul originar a avut loc într-un trup de carne și sânge, Domnul nostru a trebuit să vină într-un trup de carne și sânge pentru ca să ia asupra Lui toată vina. Totul a venit asupra noastră prin neascultare, dar prin ascultarea Lui noi am fost aduși înapoi în ascultare. Un astfel de gând ca acela care a fost în Isus Hristos trebuie să fie găsit și va fi găsit în noi toți, așa cum este scris în vers. 5.

Dragi frați și surori, aceasta a făcut-o Dumnezeu pentru noi și a pus în noi tot ceea ce aparține de credință și ascultare. Cu adevărat ne-a dăruit putere ca să nu fim doar niște ascultători, ci împlinitori ai Cuvântului, prin har. Apoi ascultarea să fie descoperită în viețile noastre.

Citim din Cuvântul lui Dumnezeu o mărturie puternică din Iacov 1:21-22: „*De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate, și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele*”.

Aici Cuvântul este adresat fiecăruia dintre noi personal, ca să primim cu blândețe Cuvântul care a fost semănat în inimile noastre. Nu

trebuie să fim nici plugari și nici grădinari ca să știm că o sămânță trebuie să fie semănată. Dacă sămânța nu este semănată atunci rămâne așa cum este. Dar dacă sămânța Cuvântului lui Dumnezeu a fost semănată în inimile noastre atunci ea aduce rodul cuvenit și avem dreptul s-o trăim, așa cum este scris aici: *„De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate, și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi...”*, Cuvântul sădit în inima ta și în inima mea, acolo de unde nu mai poate fi smuls afară. Pentru că noi, prin credință l-am primit și prin har ne-a fost descoperit. Apoi în vers. 22 este scris: *„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri”*. Credinței trebuie să-i fie adăugată ascultarea. Dacă nu este așa atunci ne înșelăm pe noi înșine. Domnul nostru a spus în Mar. 16:16: *„Cine va crede și se va boteza...”*. Nu doar cine crede, ci acela care crede și se lasă botezat. Credinței trebuie să-i adaugi ascultarea.

Noi ne uităm în întreaga lume și vedem că toți trec pe lângă ceea ce a făgăduit și a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Credința și ascultarea aparțin împreună. *„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri”*. Dacă nu facem ceea ce spune Cuvântul nu înșelăm pe altcineva, ci ne înșelăm pe noi înșine. Autoînșelarea este cea mai mare înșelăciune. Dacă suntem înșelați de alții este rău, dar dacă ne înșelăm pe noi înșine atunci este și mai rău.

Frați și surori, Dumnezeu nu ne lovește cu ciocanul. Ci Dumnezeu ne vorbește cu dragoste și ne spune ca să nu ne înșelăm singuri. Cuvântul a fost sădit în noi, așa cum am citit în Ieremia 31 despre noul legământ: *„Eu voi scrie cuvintele Mele în inima lor”*. Și aici este scris: *„primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi”* căci numai în acest fel vom fi împlinitori ai Cuvântului.

Apoi Iac. 1:23-25: *„Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă, și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui”*. Aici avem un cuprins minunat.

O mai spunem o dată. Dumnezeu ne vorbește cu dragoste și ne spune: permiteți ca Cuvântul Meu să fie sădit în inimile voastre pentru ca voi să deveniți împlinitori ai Cuvântului cu tot ceea ce a făgăduit și a spus Dumnezeu. Citim ceea ce este scris în Iacov 2:19-20. Este puternic că Dumnezeu vorbește în cuvinte atât de clare cu noi.

Mergem la Ioan 3:36 unde Domnul nostru a exprimat un îndemn. Ioan 3:36: „*Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*”. Dragi frați și surori, să primești viața veșnică este un lucru, dar apoi, în ascultare, să menținem viața veșnică aceasta se face prin ascultarea de credință. Ne întoarcem înapoi la 1 Sam. 15. Ce să facă Dumnezeu cu neascultarea?

Dragi frați și surori, de aceea a fost dăruită propovăduirea, ca noi să cunoaștem planul lui Dumnezeu și ceea ce a făgăduit El pentru ca să ajungem la credința în fiecare Cuvânt, credința în tot ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Apoi, cu adevărat, prin credință și ascultare să putem păși pe calea cu Dumnezeu, prin har.

Să spunem și acest lucru încă o dată. În legătură cu credința și ascultarea este faptul că în acest timp noi să primim și să acceptăm tot ceea ce are să ne spună Dumnezeu prin Cuvântul Său. Și începe cu aceasta: la începutul Noului Legământ a fost important ca să apară bărbatul lui Dumnezeu, să aducă mesajul lui Dumnezeu, să pregătească calea Domnului și să-I înfățișeze Domnului un popor bine pregătit. La fel este și în timpul nostru. Dacă Domnul Dumnezeu a spus: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie...*”. Cât de des am spus-o, ce a trebuit să facă Ilie? Poporul Israel alerga în diferite direcții: unii alergau în munții lui Efraim unde și-au ridicat altarele lor și au numit ca fiind serviciu divin ceea ce făceau ei ca idolatrie. Cu toate acestea ei erau de părere că Îi slujesc lui Dumnezeu, dar ei alergau pe căile lor proprii. Dar pe căile noastre proprii noi nu Îi putem sluji Domnului. Trebuie să ne întoarcem înapoi la început, să ne întoarcem la Cuvântul care a fost propovăduit de apostoli. Și cum am spus înainte: un Domn, o credință, un botez. Astfel, prin ultima slujbă profetică, ultimul mesaj care a adus cu sine mântuirea lui Dumnezeu a trebuit să fie propovăduit pe întregul pământ. Cu adevărat fratelui Branham i-a fost spus: „Așa cum Ioan

Botezătorul a premerse prima venire a lui Hristos așa vei fi trimis tu cu un mesaj care va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. După aceea fratele Branham a accentuat și a spus: „Aceasta a spus-o Îngerul Domnului”. Așa a auzit-o el din norul supranatural și așa ne-a dat-o nouă mai departe. Noi am scris pe scurt despre plecarea lui Acasă. Dumnezeu S-a îngrijit de mesajul care ne aduce înapoi la Cuvânt, înapoi la Biblie, înapoi la învățătura apostolică, înapoi la început pentru ca totul să fie readus în starea reșezată. De aceasta aparține Fapte 3:20-21 unde este scris despre Domnul nostru *Isus Hristos pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime* până când totul este reșezat și Biserica Dumnezeului celui viu este rezidită pe fundamentul străvechi al apostolilor și prorocilor unde Isus Hristos este Piatra de temelie. Iar noi ca pietre vii, suntem introduși în această clădire.

Și despre aceasta fratele Branham a ținut o predică întregă. S-a dus înapoi la Vechiul Testament, la David și Solomon. David a avut pe inima lui să zidească o casă Domnului, dar Solomon a fost acela care l-a zidit o casă. Fiecare piatră a fost cioplită în cariera de piatră. Și când toate pietrele din toate carierele de piatră au fost prelucrate și adunate împreună n-a mai fost nevoie de niciun ciocan, de nicio daltă, totul s-a potrivit în clădire și totul a fost la locul potrivit. Toate pietrele au fost prelucrate în cariera de piatră, acolo unde au fost dăltuite și bătute. Dar când clădirea a fost asamblată n-a mai fost nevoie de niciun ciocan și de nicio daltă, acolo n-ai mai auzit de așa ceva. Fraților și surorilor, acum este timpul pregătirii înaintea Feței lui Dumnezeu. Dacă acum ne lăsăm pregătiți, la sfârșit în Biserică totul se va potrivi, fără ciocan, fără daltă, fără ajutorul vreunei unelte, iar noi vom fi incluși ca Trup al Domnului, potriviți pentru ca să efectuăm ultima slujbă. Atât de sigur cum Domnul nostru a spus: „*Mi-ai pregătit un trup*” tot atât de sigur Domnul Dumnezeu și-a pregătit un Trup, Biserica, și noi avem privilegiul să-I stăm la dispoziție. Iar când ultimul va fi chemat atunci Însuși Domnul Se va îngriji și se va împlini ceea ce este scris în Zaharia 4:6: „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – așa vorbește Domnul!*”.

Haideți să ne lăsăm formați, să ne lăsăm prelucrați, ciopliți pentru ca să fim potriviți. Dacă Dumnezeu ne corectează atunci El o face doar cu un singur motiv: ca să fim făcuți potriviți, ca să fim incluși în clădirea lui Dumnezeu, să ne găsim locul potrivit. Suntem mulțumitori din inimă pentru toate versetele biblice, pentru toate predicile fratelui Branham. Eu sper că toți le citesc. Și ieri am spus-o în acest loc, cât de copleșit am fost în Georgia exact acum două săptămâni când am fost cu doi frați acolo. Dați-vă seama, chiar și în Istanbul, acolo pe aeroportul internațional unde a avut loc atacul terorist, unde au murit 43-46 de oameni noi am făcut un check-in acum 14 zile pentru zborul în Georgia. Ieri am amintit pe scurt, cât de copleșiți au fost oamenii, ei au primit Cuvântul lui Dumnezeu din gura unui om chemat de Dumnezeu și I-au mulțumit lui Dumnezeu pentru Cuvânt. Când m-am dus la masa cu predici și cu toate scrisorile circulare expuse în limba georgiană, am fost copleșit și până acum sunt tot așa pentru că Dumnezeu Se îngrijește pentru toate popoarele, toate limbile pentru ca Cuvântul descoperit, mesajul divin, Cuvântul acestui ceas să fie purtat peste tot și dat mai departe de către frați; acest lucru se și face în toate popoarele, în toate limbile și în toate națiunile. Și astfel Domnul Dumnezeu Își aduce lucrarea Lui la încheiere în timpul nostru.

S-o spunem în cuprinsul de încheiere. Dumnezeu ne-a hotărât să fim ascultători. Răscumpărătorul nostru este exemplul nostru: El S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Noi am devenit conștienți ce a adus neascultarea din Grădina Eden asupra noastră și aspra întregii omeniri. Apoi exemplul lui Saul și Samuel. Ascultarea este mai bună decât jertfa; neascultarea este tot atât de vinovată ca păcatul vrăjitoriei. Ce ne rămâne de făcut mai departe, decât să-I spunem Domnului sinceri și credincioși: Doamne, Te rog dăruiește-mi o inimă ca a Ta, dăruiește-mi credință, dăruiește-mi ascultare, dăruiește-mi har. Și aceasta o spunem încă o dată: astfel de ceasuri și astfel de adunări sunt destinate pentru pregătirea noastră, pentru ziua glorioasă a revenirii Domnului nostru Isus Hristos. Cu adevărat mesajul ajunge până la marginile pământului. Nu știu dacă astăzi sunt aici frații din Mongolia; ei vin regulat la serviciile divine. Cu adevărat Domnul Dumnezeu cheamă afară pe ai Săi din toate popoarele, din toate națiunile. Am înțeles noi ceea ce am citit din Ps. 33? Hotărârile

Domnului și gândurile inimii Lui rămân în vecii vecilor. Apoi Pavel spune: „Eu v-am propovăduit tot planul lui Dumnezeu de mântuire”. Fratele Branham a fost un bărbat trimis de Dumnezeu cu darul neobișnuit al descoperirii. De peste 1600 de ori, în toți anii slujbei fratelui Branham, Dumnezeu i-a arătat în rândurile de rugăciune cine era persoana care se afla înaintea lui pentru care el se ruga, de unde venea, unde mergea, ce boli sau ce greutăți sufletești avea, apoi venea AȘA VORBEȘTE DOMNUL care de fiecare dată era AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Mie, celui mai mic și mai neînsemnat slujitor, mi-a dăruit acest har să trăiesc această slujbă neobișnuită, să fiu prezent ca martor și prin aceasta să preiau responsabilitatea de a purta în toate popoarele și în toate limbile mesajul care i-a fost încredințat lui. Mergem apoi în Mat. 24:14 și citim că această Evanghelie a Împărăției, mesajul de mântuire divin al Dumnezeului nostru, trebuie vestită ca mărturie tuturor neamurilor și apoi va veni sfârșitul. Cu siguranță acest lucru s-a întâmplat și încă se întâmplă. Astăzi Domnul nostru ar spune: „Această scriptură s-a împlinit înaintea ochilor voștri”. Astăzi toate popoarele, toate limbile ascultă Cuvântul Domnului, ceea ce dau mai departe cei doisprezece traducători de la balcon și apoi este dat mai departe în toate celelalte limbi pentru care aici nu avem traducători la dispoziție. Dar cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit pentru toate limbile pentru ca ultimul mesaj să ajungă până la marginile pământului. Și toți aceia care sunt hotărâți și rânduiți de Dumnezeu să fie prezenți la răpire acceptă și primesc Cuvântul care este sădit în inimile noastre. Dumnezeu a dăruit ploaie, sămânța a răsărit, noi avem o nădejde vie și am fost născuți pentru aceasta. Atât de sigur Domnul nostru a înviat dintre cei morți. Iubitului nostru Răscumpărător Îi dăm toată cinstea și lauda. El să ne dăruiască tuturor credință și ascultare. Lăudat și cinstit să fie minunatul și prețiosul Lui Nume Isus. Amin.

Ne ridicăm în picioare. Doresc să vă întreb, dintre toți aceia care ieri și-au dedicat viața lor Domnului sunt și persoane care doresc să primească botezul? De fiecare dată după serviciul divin noi avem posibilitatea să botezăm. Dacă sunt persoane care doresc să fie botezate

vă rog ridicați scurt mâna. Vedem mâini ridicate. Cine dorește să primească botezul? Cine dorește să fie botezat?

Permiteți-mi să citesc versetele care aparțin de cântarea „Maranata”, din Iacov 2:21: „*Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?*”. Credinței i-a fost adăugată ascultarea. Vers. 22-23: „*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu»*”.

Aici nu este vorba despre partea Legii pe care trebuie s-o împlinim; aici nu este vorba de Lege. Ci este vorba de a împlini cerințele din Cuvântul lui Dumnezeu.

Încă o dată întreb: avem aici frați și surori care doresc să ia botezul? Dacă nu sunt, atunci așteptăm până data viitoare. De fiecare dată avem posibilitatea s-o facem. Poate fi botezată chiar și o singură persoană. Filip a botezat pe unul singur și apoi fiecare și-a văzut de drum.

Vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre zilnice. În anul 1955 când l-am văzut pentru prima dată pe fratele Branham și i-am dat mâna eu eram un bărbat tânăr; acum sunt în vârstă. Dar Cuvântul Domnului este proaspăt și viu de fiecare dată. Și astăzi își va atinge scopul pentru care a fost trimis de Domnul Dumnezeu. Fie ca toți de pe întregul pământ să fie binecuvântați. Tuturor fraților care așteaptă să vină primul sfârșit de săptămână ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu vă spun că Dumnezeu este credincios. El a trimis această dorință pentru auzirea Cuvântului Său de aceea El ne-a și dăruit Cuvântul Său.

Vă mulțumesc din inimă că veniți să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu. Luați saluturi cu voi. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți. Lui, adevăratului, Singurului Dumnezeu Îi dăm toată cinstea și lauda acum și în vecii vecilor. Amin.